

KURIER WARSZAWSKI.

ROK SZESZĆDZIESIĄTY TRZECI

Rękopisów nadsyłanych do redakcji nie zwraca się.

Ogłoszenia i prenumeratę przyjmuje kantor Kurjera Warszawskiego codziennie od godz. 8-ej rano do 8-ej wieczorem, w niedziele i święta od godz. 10-ej rano do 1-ej w południe.

Prenumerata:
 W Warszawie: rocznie rs. 6, półrocznie rs. 3, kwartalnie rs. 1 kop. 50, miesięcznie kop. 50.
 Dodatek na koszt administracji i wydania porannego miesięcznie kop. 10.
 Za dwukrotne odwołanie do domu dopłata prócz powyższego do dodatku miesięcznie kop. 10.
 W prowincji i w Cesarstwie z jednorazową przesyłką: rocznie rs. 9, półrocznie rs. 4 kop. 50, kwartalnie rs. 2 kop. 25.
 Za granicą: miesięcznie rs. 1 kop. 20.
 Numer pojedynczy wydania porannego k. 3, wieczornego k. 5.
 Dnia: Narodzenie N. Marii P.
 Niedziela: Gorgoniusza Mecz.
 Poniedziałek: Mikołaja Wyz.
 Wtorek: Prota Emiljana i Teodora

Ogłoszenia:
Reklamy: za jeden wiersz pierwszy raz 25 kop., każdy następny raz 20 kop.
Nekrologja: za jeden wiersz 15 kop.
Zwyczajne ogłoszenia: za jeden wiersz pierwszy raz 10 kop., każdy następny raz 5 kop.
Małe ogłoszenia: za jeden wiersz pierwszy raz 2 kop., każdy następny raz 1 1/2 kop.
Przewodnik adresowy: za 1 wiersz rocznie rs. 30. Ogłoszenia do „Przewodnika” przyjmują wyłącznie Biuro Ogłoszeń Rajchmana i Frendlera, ulica Senatorska nr 18.

Wschód słońca o godzinie 5 minut 25.
 Zachód „ 6 „ 29.
 Długość dnia godzin 13 minut 04.
 Ubyło „ 3 „ 40.

Adres redakcji „Kurjera Warszawskiego:” plac Teatralny Nr 5, dom W. L. Zabłockiej.

Sroda: Walerego i Salezego MM.
 Czwartek: Mauryljana Bisk.
 Piątek: Podwyższenie św. Krzyża.
 Sobota: Nikodema Kapł. Mecz.

Następny numer „Kurjera” wyjdzie jutro rano.

KALENDARZ.

Widowiska: Teatr wielki: „Robert djabeł”. — Teatr letni (w ogrodzie Saskim): „Wielki człowiek do małych interesów”. — Teatr nowy (przy ulicy Królewskiej): „Żołnierz królowej Madagaskaru” i „Wujaszek Alfonsa”. (Godz. 7 i pół wieczorem).

Ruchy chorwackie.

Było to w roku 1876-ym — jeżeli nas pamięć nie myli — w skwarach dniach lipcowych. Wśród skalistych jarów wokolicy Newesynja kilkuset hajduków hercegowińskich wdrapało się na szczyty i zaczęło strzelać z tamtąd do nizamów tureckich, z rzadka posianych po bezdrożnych rozpadlinach nietkniętego rydlem cywilizacji kraju. Z gerylasowskiej pukaniny powoli wytwarzać się zaczęła „kwesja hercegowińska”. Dyplomacja europejska zaczęła powoli dowiadywać się, że tam gdzieś poniżej Sawy i Drawy z orłami i sokołami mieszkają jakieś drużyny bitnego i awanturniczego ludu, który znudził się dzwiganiami jarzma tureckiego i nabrał ni ztąd ni zowąd fantazji do próbowania starych rusznic na turbanach żołnierzy tureckich. Prysłani do Hercegowiny baszowie tureccy nie umieli dać sobie rady przez zimę z hajdukami, a jak słonko wiosenne przypiekło, to i ze skromnej gerylasówki newesyńskiej wyłoniła się, jak motyl z poczwarki, wojna-serbsko-turecka.

Pod Dżinnisem serbowie ponieśli klęskę i gdyby nie potężna opieka, jaką znaleźli w Rosji, młody książę Milan Obrenowicz z piękną Natalją, musieliby może wówczas opuścić wdzięczny konak biało-grodzki, aby rentą bogatej księżniczki zastąpić listę cywilną księcia serbskiego. Z nieporozumień serbsko-tureckich wyrosły przez zimę nieporozumienia turecko-rosyjskie a gdy słonko wiosenne przypiekło, to i patrzyła już Europa, jak pierwsze pułki rosyjskie pod Gałaczem i Braiłą przekraczały Dunaj. Z rozdętej góry narodziła się kiedyś mysz — w bajce... Ale w prozie życia z małej chmury zlewają się czasem na cierpliwą ziemię wielkie deszcze... Oby to przypomnienie historyczne nie wyrosło z czasem na analogję wobec wybuchłych świeżo tak niespodziewanie ruchów chorwackich. Nigdy — co prawda — patrjoci zagrzebscy nie rozczulali się głębokimi afektami do węgrów, nigdy też ugoda chorwacko-węgierska, nie zadowoliła ambicji i marzeń chorwatów, chociaż darzyła ich samorządem administracyjnym i na czele kraju postawiła narodowego bana. Przecież — pomimo wicherzeń Starzewicza i garstki nieprzejednanych — panował znośny pokój w Chorwacji, a inne ludy słowiańskie w Przedlitawji austriackiej zazdrościły chorwatom rozległych swobód autonomicznych, jakie im „ugoda” z Węgrami zapewniła. Nagle zrywa się okrzyk kilkuset terminatorów i robotników w Zagrzebiu: „Precz z Węgrami!”, kilku śmiałków wstąpi na drabinę i ściągają z gmachów rządowych czarne tablice ze wspólnym herbem węgierskim i co gorsza — z napisem, także węgierskim... „Ugoda” przyznaje Chorwacji prawo do używa-

nia języka narodowego w szkole i urzędzie. Umieszczenie przez prezesa dyrekcji finansowej, p. Davida, napisów węgierskich jest przekroczeniem konstytucji. Tak orzeka lud na ulicy i w kilka minut góła, które dumnie zwieszały się dotąd nad głowami przechodniów zagrzebskich, leżą na ziemi, zdeptane twarzą stopą przedmiejskiego wyrobnika. To się stało w Zagrzebiu... Niewątpliwie p. Starzewicz i jego przyjaciele polityczni nie byli obcymi w duchu tej demonstracji antimadaryskiej. Zrozumieć przeto fakt i usprawiedliwić go nie trudno jak może nie trudno przyznać pewną słuszność rozumowaniu pana Tiszy, iż władza nie może przyjmować wskazówek i ostrzeżeń od tłumu ulicznego, że o formie i duchu konstytucji nie może pouczać jej — hałasujący po ulicach nietrzeźwy terminator od szewca lub dorożkarz. Ale to, co się obecnie rozwija wzdłuż Zagorza chorwackiego, a nawet przekrada na obszary wcielonego w r. z. Pogranicza, to już nie tłumaczy się tak jasno i nie wypływa tak prostym nurtem z owego źródła wielkochorwackich agitacji, z którego trysnęły nagle nieporządki w Zagrzebiu. Na urzędach pocztowych, celnych i podatkowych, na stacjach kolei żelaznych i wielu innych gmachach publicznych, rozrzuconych po prowincji, oddawna były w Chorwacji napisy węgierskie. Zkądże nagle ów zapal i polot dumy narodowej pomiędzy chłopstwem, które zbiera się w gromady, uzbraja w kosy, widły, motyki i strzelby, aby wałęsać się po drogach i wykrzykiwać hasła, których nie rozumie... W Peszcie odzywają się głosy, że to idee komunizmu odzywają się w zbrojnych tumultach chorwackich. A przecież nie zauważono dotąd w ruchach tamtejszych ani jednego wypadku grabieży lub za-

8) PARYŻANIN.

KARTKA Z KRONIKI PARAFJALNEJ
 przez
Włodęgo Skibę.
 (Dalszy ciąg.)

Niech tylko nikt nie myśli, że nasz paryski polak był sentymentalnym, długie chwile spędzającym na marzeniach o oddalonej ziemi, w której stała jego kolebka, trawionym przez tęsknotę do niej i pieszczącym się codziennie myślą, że ją kiedyś odwiedzi... Marzycielstwo było dalekiem od jego usposobienia. Wychował się w Paryżu, żył Paryżem, a jeżeli kiedyś, w dosyć znacznych odstępach czasu, wspominał o Polsce, bywało to najczęściej wówczas, gdy Paryż i Francja przesyliły go lub zawiodły. Był młody i przystojny, miał matkę bogatą i kochającą, bogatszego jeszcze, przyzwoitego po parysku, niezbyt surowego w zasadach moralności ojczyzny, otwarte były dla niego fowarzystwa najwykwintniejszej i zwykle najbardziej zepsutej młodzieży, od czasu jak wyszedł z pod opieki nauczycieli kroki i czyny jego nie podlegały żadnej ścisłej kontroli, miał więc wszelką sposobność zepsuć się i byłby prawdziwym aniołem, gdyby się nie zepsuł choć trochę. Szczęśliwie jednak usposobienie i jakaś zdrowa konstrukcja moralna, nie pozwoliły mu przesiąknąć zepsuciem do szpiku kości, jakby się to zapewne w jego położeniu stało z kim innym. Nadużycia i rozpasane szalały budziły w nim wstręt i obrzydzenie. Wyrobiony wychowaniem smak kazał mu szukać pewnej estetycznej strony, nawet w najprzelotniejszych związkach i stosunkach, i to podobno było poręczą, która go zatrzymywała nad przepaścią, w jaką tyłu młodych ludzi popycha zbyt wesołe i lekkie życie paryskie. Wielokrotnie, jak już powiedzieliśmy, młody nasz bohater tworzył projekta podróży do Polski, na ro-

dzinne Podole, ale zawsze jakoś te zamiary pelzły na niezem. W rzadkich listach do brata, pani baronowa de la Fontalala zapowiadała nawet parę razy przyjazd syna, lecz zawsze stawała na zawadzie jakaś przeszkoda. Raz nawet nasz paryżanin wybrał się już w drogę do Narajówki i — nie dojechał, lecz zabłądził aż na Helgoland. Przyczyną tego była piękna twarzyczka, którą ujrzał w oknie wagonu przeznaczonego dla dam i która zainteresowała go tak, że zapomniał o planie podróży, jeździł od stacji do stacji, z pociągu na pociąg za nieznaną, aż nareszcie znalazł się na pokładzie parowca, który z Hamburga unosił ją do skalistej wyspy na morzu niemieckim, w sławionej kąpielarni morskimi. Tu o zaznajomienie się było łatwo, a znajomość stała się wstępem do romansu, który się skończył razem z kąpielowym sezonem i trwałszych wspomnień po sobie nie zostawił, ale za to zwichnął zupełnie projekt odwiedzenia rodzinnej wioski na Podolu. Od tego czasu paryżanin nie dowierzał już sobie i choć mu czasem przychodziła chętka wyjazdu nad Sret i chociaż sobie układał kiedy wyjedzie, nie mówił matce, żeby w liście do brata zapowiedziała jego przyjazd, gdyż przypuszczał zawsze, że coś mu nie pozwoli spełnić powziętego zamiaru. Pocóż miał zresztą zapowiadać swą bytność i narażać nieznanym krewnym na niepotrzebny zawód? I od matki i od nauczycieli i z niewielu książek, które czytał o Polsce, wiedział o tem, iż gość niespodziewany równie tam jest miły, jak oczekiwany i zaproszony. Tym sposobem raz wreszcie wybrał się znowu w drogę i, nie spotkawszy w podróży żadnej przeszkody w rodzaju owej helgolandzkiej, przybył do Lwowa, z kąd dopiero telegraficznie dał znać do Narajówki, że już znajduje się na miejscu. Dlaczego jednak w Narajówce tak mylnie zrozumiano jego telegram, dlaczego wzięto go za francuzka, dlaczego zamiast powozu przysłano trzęsący wóz bez resorów, z woźnicą silącym się na francuzkę, dlaczego grożono mu kanonadą na przypa-

dek ucieczki, dlaczego wieziono go niejako pod przymusem osobistym, tego sobie na żaden sposób wytłumaczyć nie umiał... Nie gniewało go to jednak tylko bawiło. Zaszła widocznie jakaś mistyfikacja, jakieś nieporozumienie, które wróżyło ucieczną przygodę, a urozmaicało długą i dość męczącą podróż. A nasz paryżanin lubił niespodzianki i przygody, czego między innymi owa awantura na Helgolandzie, nie pierwsza i nie ostatnia w jego życiu, była dowodem. To też nie chcąc sobie psuć zabawy, rozciekawiony co dalej będzie z tego dziwnego zajścia, nie zdradził przed Kajetanem swego incognito i nie wydał się wcale, że umie po polsku. Zaczął z nim rozmowę, chcąc go pociągnąć za język i dowiedzieć się od niego słowa zagadki, ale to nie było tak łatwo. Kajetan całą prawie swoją niezapomnianą jeszcze umiejętność języka francuskiego wysilił na wytłumaczenie panu Cezaremu telegramu, na wywołanie na stacji spodziewanego francuza i na upomnienie go, żeby nie próbował uciekać. Dalsza z nim rozmowa szła jak po grudzie, a przytem był żołnierz meksykański, chociażby nawet umiał z łatwością się wysłowić, był zanadto służbistym i dyskretnym, żeby się poważał wziętemu do niewoli jeńcowi wyjawiać bez pozwolenia zwierzchniej władzy tajemnice swego obozu. Ile razy zatem paryżanin zagadnął go o coś takiego czego dokładnie zrozumieć nie mógł, albo też na co nie chciał ze względów dyplomatycznych odpowiedzieć, były żołnierz meksykański uspakajał go stereotypowym frazesem: — *N'ayez pas peur, monsieur le Français!... votre affaire n'est pas grave... on ne vous fusillera pas!*... Paryżanin wzruszał ramionami i śmiał się w duchu. — Paradna figura z tego człowieka — mówił do siebie — ciągle sobie wyobraża, że się boje, pociesza mnie że nie wiele przewinił, zapewnia, że mnie nie rozstrzelają i wiezie mnie do rodzzonego wuja, jak pojmanego na uczynku szpiega do komendanta fortecy!... (d. c. n.)

dzy wywarca zemsty... na właścicielach majątków. Mówią gdzieindziej, że to protest ludu przeciw gospodarstwu fiskalnemu węgierskich urzędów podatkowych, które egzekucjami przyprowadzają lud do ruiny. Ależ włościanstwo chorwackie, miało od dawna otwartą drogę do przedstawiania zażeń sejmowi narodowemu w Zagrzebiu i „swojemu” banowi, który był dobrym patriotą... Dlaczegoż nie dochodziły tą drogą skargi włościanstwa do uszu przedstawicieli sejmowych narodu, do uszu władzy i szerszego świata? Zkądże nagie wzbiera pierś włościanina chorwackiego takim bólem, że ten aż w jawnym buncie przeciw władzy i porządkowi społecznemu szuka sobie ujścia?...

Jeżeli proste rozumowanie, poczerpnięte z rozejścia się w rzeczywistych stosunkach Chorwacji, nie tłumaczy zjawiska buntu chłopskiego w Zagrzebiu tamtejszem, to wynik tych rozejrzeń się jest taki, że stoimy w obliczu zagadki, może socjalnej tylko, a może politycznej, — że wchodzi tu w grę agitacja niezbadanej dotąd natury i niejasnego pochodzenia.

Agitacje te dobierają bałamutnych hasel aby rzucić włościanina chorwackiego w odmęt uczuć i aspiracji, nie wyległych na jego łonie.

Opowiadają mu, że węgry uwieźli cesarza i że potrzeba go z więzów rozkuć, — to znów, że owe „czarne tablice“ z węgierskimi napisami zwiastują nałożenie wyższych podatków, to że panowie chorwaccy sprzedali lud węgrom i t. p. Są to brednie — ale komu one posłużyć mają do upieczenia tłustego wołu przy rozżarzonem ognisku chłopskiego buntu? Powtarzamy — to zagadka... Br. Z.

Rozwiązanie łamigłówki.

Przez cały dzień wczorajszy i przez połowę przedwczorajszego, dziewięć dziesiątych Warszawy łamało sobie głowę nad rozwiązaniem zagadki, z kąd powstała onegdajsza pogłoska o zawaleniu się mostu...

Kursowało 101 legend, jedna od drugiej oryginalniejszych.

Mówiono, iż w pewnej fabryce odlewano dzwon, a że dla dodania dźwięczności dzwonowi, potrzeba puścić jakąś plotkę, więc robotnicy ukuli naprędce pogłoskę, która o dźwięczności przyszłego dzwonu najdoskonalej wróży...

Znanych z dziewięć niewinności i wypróbowanej enoty dorożkarzy naszych pomówiono, iż tę pogłoskę puścili w widokach własnego zysku, to jest w przewidywaniu, iż ciekawość warszawska usłyszawszy taką wieść, placąc potrójnie za kurs będzie pędziła nad Wisłę!

Utrzymywano, iż zawalenie się mostu było prostem wyprowadzeniem w pole pewnego oddziału policyjnego, który miał w jakiejś dziurze wytropić rzezimieszków, ale został przez ich współnika zaalarmowany wieścią, iż most się wali i pobiegł z całym poświęceniem podważać go swemi barkami, a tymczasem rzezimieszkowi drapnęli.

Twierdzono i dowodzono, iż do pogłoski dały dół jakieś roboty rozpoczęte na moście, a z innej strony przysięgano się, że ktoś źle zrozumiałszy podaną w pewnym piśmie dopiero we czwartek wiadomość o niedzielnej katastrofie w Stieglitz pod Berlinem, wytłómaczył to sobie zawaleniem mostu.

Najgłębiej rzeczy świadomi zapewniali, iż powód do wieści która zaalarmowała miasto dać miało rzeczywiste obniżenie się mostu, który dotychczas przedstawiał się zupełnie prosto, a obecnie wygięty środkiem powierzchni rzeki sięga.

Słowem było wersji sto i jedna, nie licząc tych dziewięćdziesiąciu dziewięciu, których echo do nas nie doszło.

Wszystkie jednak te wersje były od początku aż do końca fałszywe.

Nie kończono żadnego dzwonu, wypróbowana enota dorożkarzy nie straciła swojego stalowego hartu, żaden sprytny współnik rzezimieszków policji nie wyprowadził w pole, robót na moście nie rozpoczęto, wiadomość o katastrofie w Stieglitz wszędzie rozumiano dokładnie, bez względu na to czy w poniedziałek czy we czwartek była podana, a most wyprężony, jak struna, ani się środkiem do poziomu rzeki nie zniżył, ani do oboków nie podniósł.

Faktycznie rzecz się miała tak...

Górną kondygnacją mostu przejeżdżał pociąg, a dolną szło kilku mieszkańców naszego grodu i Pragi.

Nagle na górze od pociągu odczepił się ostatni wagon...

Spostrzeżono to natychmiast, lokomotywa świsnęła, zatrzymała się i wróciła po pozostawioną o kilkadziesiąt kroków zgnębłą.

Obywatele kroczący dolną kondygnacją mostu słyszeli świst, zauważyli zatrzymanie się pociągu i przestraszyli się strachem wielkim.

Zwrócili się w stronę bliższego brzegu i ucie-

kać co temu wystarczy, było dla nich dziełem jednej chwili.

A uciekając wszystkim spotkanym, którzy ich zagadnęli o przyczynę pośpiechu, odpowiadali, że na moście okropności, co się dzieje.

Ztąd powstała wieść, a dalsze jej losy są już czytelnikom wiadome...

CHUDOBA POETY.

Jedna z gazet galicyjskich podała niedawno obszerna korespondencja z Florencji, w której pewien nasz rodak opisuje swoje odwiedziny u Teofila Lenartowicza.

Dziennik wpadł w ręce pocie, który dowiedziawszy się że o komforcie własnych salonów, galerjach obrazów i projektach wydawniczych, przesyła w liście do jednego ze swych znajomych następujące sprostowanie.

Niech nam poeta wybaczy... niedyskrecję.

„Salonik mój — pisze Lenartowicz — jest to niska ciupka na trzecim piętrze, w którym mieści się *omnia mea*. Jest tu wieś lóżko starą, pojedzoną przez mółę kołdrą pokryte, stolicek do umywania, na którym spoczywa kilkadziesiąt książek (resztę co miałem oddałem Wołyńskiemu), czyli moja biblioteka, kanapa pokryta podartym czerwonym merynosem, komódka o trzech nóżkach — czwarta zastępuje kawałek marmuru — i torba podróżna, jedyna moja własność osobista, meble bowiem należą do mojego gospodarza, starego sborratora *vulgo* robotnika u rzeźbiarza. Galeria zaś obrazów starych mistrzów składa się z trzech szkiców niewiadomych malarzy i obrazka Matki Boskiej Częstochowskiej pędzla — nie Rafaela.“

W dalszym ciągu listu prostuje również poeta błędne pogłoski rozsiewane o jego odczytach.

„Co ci panowie nie wypisują — pisze on — o moich odczytach w Bolonii! Pobajali niestworzone rzeczy. Jedno z pism rzuciło się na mnie z powodu jakiejś urojonej katedry słowiańskiej, której nie było i nie ma, a o której było jedynie gadanie pomiędzy przyjaciółmi naszej słowiańskiej ziemi. Minister prywatnie zapewniał, czywał o deklaracje czy takową przyjmę, nie pewnego nie mając, a kiedy parlament propozycję odrzucił, skończyło się na niczem. Za wykłady moje dano mi dekorację, o którą się bynajmniej nie ubiegałem i za którą byłbym podziękował, gdyby nie uwaga, iż takową dekoracją uniwersytet za mnie na wszystkie wymyślenia jednego pisma chciał odpowiedzieć. Gdyby byli utworzyli katedrę, byłbym się usunął, zostawiając miejsce zdolniejszemu. O wszystkim tem młodzież nasza nie wie, wie tylko, iż jestem jezuitą i intrygantem...“

„Poematu „Piekło“ nie wydaję — „Piekienko“ chyba kiedyś, jeśli dobry humor pozwoli, oddawna naszkicowane, wykończę i wydrukuję. nasze drobne piekielko, czyli historję pewnej pehelki filozoficznej i tytanicznej, wyległej w kąciu na bawarskiem piwie...“

Tak tedy przedstawia się wnętrze skromnej pracowni autora „Lirenki“...

Z drobnych wierszyków — pałace się wznoszą, z wielkich poematów — ciupka na poddaszu, to niemal zwykła dola autorów, zwłaszcza u nas!

To samo da się powiedzieć i o zasługach jego obywatelskich; order rzucony gdzieś między pamiętki — oto cała nagroda za prelekcje, które w całych Włoszech rozgłos miały niepospolity.

Poeta nie zawiesił atoli lutni na ścianę, mało dziś daje pod drukarskie tłoczenie, ale tworzy nieustannie i mamy nadzieję, iż zdrowie pozwoli mu ukończyć pozaczynane prace.

W liście przynajmniej powyższym przebija się pogodny humor znamienny powrót nadwątlonych nieco ostatnimi czasy sił fizycznych.

WIADOMOSCI BIEŻĄCE.

— Ministerjum dóbr państwa zamierza wkrótce otworzyć 14 szkół rolniczych w rozmaitych miejscowościach Cesarstwa.

— Ważną sprawę podwyżki ceł za żelazo lane i węgiel kamienny, oraz sprawę nowego prawa o robotnikach, roztrząsać ma, jak już donosiliśmy, najbliższy z kolei zjazd górników. Obecnie zaś dowiadujemy się, iż takim zjazdem będzie trzeci zjazd górników uralskich, który ma się odbyć w Ekaterynburgu w grudniu r. b.

— Ministerjum komunikacyj biorąc pod uwagę zbyt często wydarzające się wypadki na drogach żelaznych, szczególnie wązko-torowych, mianowicie wypadki spotkania się pociągów, zamierza wydać przepisy porządkowe, mające zapobiegać podobnym wydarzeniom. W tym celu ministerjum zarządziło zbadanie aparatów służących do powstrzymywania pociągów i wyznaczyło premja dla wynalazcy podobnego aparatu ulepszonego.

— Taryfa specjalna dla przewozu zboża ze stacyj dróg żelaznych morszańsko-syrańskiej i riańsko-

morszańskiej do stacyj Warszawa, Granica i Sosnowice, traci moc obowiązującą z dniem 13-ym b. m.

— Obligacje drogi żelaznej iwangrodzko-dąbrowskiej zostały zaliczone w poczet papierów, przyjmowanych na zastaw przez cesarski bank niemiecki. Jak wiadomo, podpisy na 4 1/2% -we obligacje tej drogi w ogólnej sumie 16,566,000 rs. zebrano w r. 1881-ym za pośrednictwem międzynarodowego banku handlowego w Petersburgu i rosyjskiego banku handlu zagranicznego przy współudziale firm berlińskich: Mendelsohna, Deutsche Bank i Disconto-gesellschaft w cenie 85 3/4 za 100. Podpisy te jednak częściowo tylko zadośćczyniły żądanej sumie, tak iż firmy, emitujące obligacje, ostatecznie były zmuszone podpisać się na tę ich część, która niezostała wykupioną przez publiczność. To też wspomniane wyżej zaliczenie obligacyj w poczet papierów, zakwalifikowanych do zastawu w banku cesarskim, ma na celu przyspieszenie zupełnego rozstrzygnięcia sprawy obligacyj drogi iwangrodzko-dąbrowskiej.

— Rewizja. Cała przestrzeń plantów nowobudowanej drogi żelaznej iwangrodzko-dąbrowskiej począwszy od Dąbrowy aż do Demblina została już zrewidowaną. Lustracji dokonał główny inspektor dróg żelaznych w Cesarstwie i Królestwie w towarzystwie p. Blocha i inżynierów nowej kolei.

— Komisja. P. prezydent miasta wydelegował oddzielną komisję celem rewizyj dokonanych na ulicach: Ostrowskiej, Powązkowskiej, Długiej i Miodowej, robót brukarskich i asfaltowych.

— Nowa ulica przeprowadzoną wkrótce zostanie przez posesję p. Ulrycha i połączy Walićów z Prosta. Plan uzyskał już zatwierdzenie.

— Na placu teatralnym po stronie od ulicy Nowosensatorskiej rozpoczęto budowę nowych chodników asfaltowych. Podkład cementowy przygotowuje się w specjalnym aparacie sprowadzonym do tych robót z zagranicy.

— Ulica Smolna, która dotychczas posiadała chodnik asfaltowy tylko z jednej strony, otrzymuje go obecnie i po drugiej stronie, przyczem rynsztoki będą prostopadłe.

— Pomarańczarnia w Łazienkach zamknięta będzie dla publiczności w dniu 15-ym b. m., w tym terminie bowiem drzewa pomarańczowe, mirtowe i cyprusy przeniesione być muszą z tarasu pomarańczarni i pałacu do wnętrza cieplarni.

— Na brak ławek w ogrodzie botanicznym oddawna uskarżała się publiczność, tymczasem w tych dniach szczupła ich liczba zmniejszyła się jeszcze bardziej, ponieważ większą część z niewiadomej przyczyny uprzątnięto.

— Szkoła rzemiosł przy ulicy Jasnej liczy w b. r. szkolnym 114 uczniów, w tej liczbie znajduje się 38 świeżo zapisanych.

— W dniu 15-ym b. m. upływa ostateczny termin wnoszenia do Towarzystwa lekarskiego podań o uzyskanie jednego z sześciu stypendjów po rs. 300 rocznie, z legatu s. p. dra W. Koczorowskiego, dla młodzieży poświęcającej się naukom lekarskim, wyznania rzymsko katolickiego, pochodzenia polskiego.

— Pożyteczne innowacje. Zarząd policji, mając na względzie częste wypadki spowodowane pozostawianiem na ulicy koni bez dozoru przez dorożkarzy, bawiących w pobliskich szynkach lub bawarjach, oraz nieporządek i zacieśnianie ulicy jakie z tego powodu powstaje, zamierza wyznaczyć kilkanaście specjalnych gospód dorożkarskich przy głównych stacyach, na wzór istniejących za granicą urzędów, gdzie dorożkarz chcąc się posilić może wejść, pozostawiając konie pod stosownym dozorem. Wejście nie do innych szynkowni stanowczo będzie dorożkarzom zabronione.

— Antoni Włodkowski, obywatel m. Warszawy, jeden z najbardziej znanych w mieście naszym kupców, zmarł w dniu 6-ym b. m. przeżywszy lat 62.

— W dniu jutrzejszym w godzinach popołudniowych, wraca z odpustu w Częstochowie pociąg spacerowy; pierwszy pociąg stanie na dworcu warszawskim około godziny 5-ej popołudniu.

— Manekin. Nocy wczorajszej p. Z. mieszkający przy ulicy Widok, powrócił w późnej porze do domu i stanawszy na progu mieszkania ujrzał w ciemności przed zapaleniem zapalki jakąś postać stojącą przy łóżku w kapeluszu na głowie. Pan Z. stojąc w przyzwyczajonej odległości, krzyknął: „Kto tam?“ Kiedy jednak nieotrzymał odpowiedzi, rzucił się śmiało do ataku z podniesioną laską i niebawem zobaczył, iż była to szczołka owinięta w bieliznę i garderobę, naksztalt człowieka w kapeluszu na głowie, słowem manekin. W dalszym ciągu p. Z. prze-

konął się, iż został okradziony z garderoby i kosztowności. Rzeźmieszek gospodarujący pod jego nieobecność w jego mieszkaniu, na pożegnanie urządził sobie żarcik, ubierając-szczotkę w części garderoby, które przedstawiały tak małą wartość, iż nie uznał za stosowne ich zabierać...

— **Niebezpieczna walka.** Na dachu nowobudującego się domu przy rogu Nowego-Swiatu i ulicy Książęcej wynikła jakaś sprzeczka pomiędzy murarzem i blacharzem starozakonnym. Z kłótni przyszło do bójk, w której obaj zapaśnicy zsunęli się na kraj dachu... Tu blacharz schwytał za gardło murarza i przechylił go chcąc rzucić na bruk z wysokości trzeciego piętra, lecz murarz uczeplił się silnie odzieży blacharza, tak, iż obaj zawisli nad przepaścią... Przechodząca publiczność, przypatrując się tej scenie z przeciwnego chodnika, oniemiała z trwogi. Na szczęście, inni robotnicy znajdujący się na dachu, odciągnęli zapaśników. Blacharz, widząc co uczynił, począł uciekać, lecz policja i robotnicy puścili się za nim w pogoń i przytrzymali w bliskości koszar straży ogniowej, poczem odprowadzono go do cyrkułu.

— **Zagubiony.** W dniu onegdajszym wieczorem, p. B., pracujący w jednym z zakładów fotograficznych, wyszedłszy po południu z zajęcia, do wieczora nie pojawił się w zakładzie, ani w domu. W kilka godzin po wyjściu z zajęcia, spotkany przez jednego ze znajomych, w prowadzonej z nim rozmowie okazał się tak roztrojonym, że zachodzi obawa, iż w napadzie melancholji nie odebrał sobie życia.

— **Zapowiedź.** Według spostrzeżeń meteorologicznych, mamy zapowiedziane chłodne i pochmurne powietrze, połączone z deszczem, przy miernym zachodnim wietrze.

— **Stan meteorologiczny.** W zeszłym tygodniu średnia dzienna temperatura wynosiła + 16,4 R-ra, ciśnienie barometryczne 748,7; ilość wody spadłej według wilgociomierza 2,2.

— **Małżeństwo** zawarto w ubiegłym tygodniu 44, a więc o jedno mniej niżeli w tygodniu poprzedzającym.

— **Urodzeń** w tygodniu ubiegłym było: dzieci ślubnych: 143 chłopców, 136 dziewcząt; nieslubnych: 21 chłopców i 28 dziewcząt; w stosunku więc do 1000 mieszkańców wypadło 31,71 urodzeń.

— **Śmiertelność** w ciągu ubiegłego tygodnia znów się zwiększyła, zmarło bowiem 258 osób (131 kobiet), a więc o 15 więcej niżeli w tygodniu poprzedzającym. Katar kiszki zabrał mniej niż w innych tygodniach ofiar, a mianowicie 70, natomiast zapalenie płuc 46, suchoty 35. Z chorób epidemicznych na błonicy zmarło 10 osób, na tyfus brzuszny 7, wreszcie 3 na szkarlatynę. Liczba wolnych łóżek w szpitalach warszawskich według wykazu ostatniego wynosi: u Dzieciątka Jezus 8, św. Łazarza 33, św. Rocha 40, św. Ducha 19, starozakonnym 54, przy domu przytulki i pracy 13.

— **Wypadki.** Na targu Witkowskiego Michał S., włościanin, rodem z Klembowa, dostał się między dwa wozy i wskutek zgniecenia uległ bolesnym obrażeniom na całym ciele. Na Marszałkowskiej Józef P. wyskakując z tramwaju przed dojechaniem do przystanku upadł i złamał nogę. Na galarze z jabłkami stojącym na Wiśle, Grzegorz M. zranił się przez nieostrożność siekierą w lewą nogę.

— **Z daleka.** W tych dniach wpadł nam w ręce nowozelański dziennik *Herald of Auckland*, w którym znaleźliśmy kilka interesujących szczegółów o miejscowych polakach.

Auckland jest miastem Nowej Zelandji, noszącym nazwę od męża stanu, którego zasługi dla Anglii dobrze są znane.

W tej chwili przebywa tam 18-tu naszych ziomków.

Podstawę do urządzenia korporacyjnego dawnej kolonji, dość licznej, dał kolporter fabryki perfum, niejaki Konarski.

Został on znaczny majątek i umierając w roku 1852-im w innej miejscowości, przekazał go swojemu rodakowi (nazwisko nieczytelne) który, przybywszy do Aucklandu, zgodnie z wolą zapisodawcy, utworzył w miejscowym szpitalu stypendjum dla jednego chorego, zakupił stałe nabożeństwo doroczne za zmarłych, i wydzielił fundusz na utrzymanie nauczyciela języka polskiego, dla 5-ku dzieci, które wówczas kolonja posiadała.

Dziś stosunki zmieniły się... Z dawnych instytucyj pozostało tylko nabożeństwo, odprawiane przez misję francuską dnia 2-im listopada.

W gronie 18-tu ziomków zaledwie kilku zachowało mowę rodzinną, pomiędzy tymi, sympatyczny i znany w mieście całem malarz szyldów, emigrant z 1830-go roku, liczący lat 89.

Z młodszej generacji przebywa w Aucklandzie jeden izraelita z Krakowa, który utrzymuje korespondencję z krajem.

Inni odpadli zupełnie od wspólnej tradycji, zachowali jednak wiarę ojcow...

Ziomkowie spotykają się tylko w koscecie, gdzie słuchają kazań w obcym języku.

Wszyscy żyją z pracy rąk i głowy; jeden z nich pisze do *Heralda* i właśnie artykuł, z którego szczegóły te czerpiemy, jest jego pióra.

— **Dwaj królowie.** Byłoto w r. 1872-im.

Pani L., wdowa po zamożnym niegdyś a następnie podupadłym kupcu, o szczupłych bardzo funduszach udała się na kurację do Vösslau i w powrocie znalazła się w Wiedniu w tak przykrem położeniu, iż nie wiedziała o czem powrócić do Warszawy zkad była rodem.

Zadłużwszy się w hotelu napisała listy do krewnych i z niepokojem oczekiwała wątpliwego ich skutku.

Pragnąc się rozerwać tanim kosztem w swym smutku, pewnego dnia udała się do Hietzing i po przechadzce w parku usiadła wypocząć na ławce.

Na tejże ławce blisko niej siedział sędziwego wieku mężczyzna, chory na oczy.

— **Sądziłam przed chwilą**—rzekła zdjęta współczuciem na jego widok pani L.—iż jestem najmieszczęśliwszą w świecie, widzę jednak że są tacy, których los srożej dotyka; mnie przynajmniej tylko niedostatek materialny przygnębia, a pan...

Nieznamy uśmiechnął się łagodnie i ujęty temi sympatycznymi słowy wszedł z panią L. w dalszą rozmowę.

W ciągu pogadanki przybliżył się ktoś trzeci, znany chorego na oczy pana i przyjął także udział w rozmowie, w której pani L. nawiasowo wspomniała o swoim położeniu.

— **Rzecz szczególna**—rzekł uśmiechając się niewidomy—pomimo wzroku trudniej pani znaleźć drogę do domu, niż mnie chociaż nie widzę; znajdzie się jednak sposób i na to...

To mówiąc wydarł kartkę z pugilaresu, napisał na niej cyfrę, położył podpis nieczytelny, a potem podał ją sąsiadowi jakby dla poświadczenia.

Wreszcie oddając kartkę pani L. rzekł: — Niech się pani z tem uda do pałacu, do kasjera.

Pani L. nie wiedząc jak to rozumieć zastosowała się do wskazówki i kasjer wypłacił jej 300 zlr., nie żądając żadnego pokwitowania.

— **To nie pożyczka**—dodał wypłacając—to darowizna.

— **Któż więc byli ci panowie**—spytała pani L. zdumiona.

— **Król Jerzy hanowerski i gość jego hr. Chambord**...

W kilka lat później położenie pani L. poprawiło się.

Będąc w Gorycji pragnęła podziękować jednemu ze swoich dobroczyńców i dostała się do niego za pośrednictwem ks. I., polaka.

Hr. Chambord przyjął ją uprzejmie, prosząc aby kwotę otrzymaną, którą gotowa była zwrócić, obróciła na jaki cel religijny.

Król Jerzy hanowerski już nie żył...

— **Dobry pan radca.**

Niejedyn z czytelników naszych zna doskonale, jeżeli nie z nazwiska, to z widzenia typową postać pewnego emeryta, cały dzień prawie przepędzającego na mieście.

Jestto wysoki, szczupły staruszek, ubrany według dawnej mody w długi surdut i palto, lub algierkę, stosownie do pory roku.

Typ to owych biurowców dawnego autoramentu, którzy powoli znikają już z bruku Warszawy.

Emeryt nasz znany powszechnie jest jako oryginalny, a wielu uważa go za skąpca, który dusi parę kroć sto tysięcy złotych w listach zastawnych.

Opowiadają o nim wiele, przeważnie śmiesznych i zabawnych anegdotek, mało komu jednakże znane są piękne strony charakteru pana radcy.

Wyznajemy, iż staruszek ów zawsze nas intrygował i staraliśmy się zbadać bliżej sposób jego życia.

Dotarliśmy więc, jak to mówią, „do źródła” i... zostaliśmy zadziwieni, wzruszeni, przejęci sympatją dla „dobrego radcy”.

Emeryt nasz w cichości ewangelicznej (nie wie bowiem lewica, co czyni prawica) utrzymuje w obecnej chwili swoim kosztem 6-ku chłopców w gimnazjach, nad 10-ma terminatorami znajdującymi się w warsztatach różnych rzemiosł rozciąga opiekę materialną i moralną, wreszcie płaci wpisy i sprawia książki wielu przygodnym i czasowym pupilom.

Kiedy nam to opowiadał młody człowiek, student uniwersytetu, który do niedawna korzystał z pomocy emeryta, niechcieliśmy dać wiary.

— **Jakto?** ten skąpiec, zimny egoista—jak go nazywają—tyle miałby w sobie uczucia i to uczucia tak rozumnie skierowanego?

Rozmawialiśmy jednak sami z kilkoma wycho-

wańcami starszaka, którzy inaczej nie nazywają go jak: „dobrym panem radcą”.

Zaczepiliśmy nawet samego pana radcę, lecz ten jakby się wstydził odparł:

— **Et co tam, więcej gadania jak rzeczy!**

Niewolno przecież ukrywać światła pod koreem, więc chociaż bezimiennie, nieobrażając skromnych uczuć starego, uważaliśmy za obowiązek zapoznać czytelników z „dobrym panem radcą”.

— **Prawdziwa osobliwość.**

W Grodzisku, jak zapewnia jedno z pism, zakwitły powtórnie róże.

W wiadomości tej to szczególnie jest osobliwym, iż mają to być róże... *stawowe*.

O takim róż gatunku nie było dotychczas slychać...

— **Pocięcha.**

Dłużnik (któremu wierzytel przedstawi rachunek). Bądź pan łaskaw pofatygować się do mnie w przyszłą sobotę, a ja panu wtenczas powiem, kiedy pan znówu będziesz mógł przyjść.

— **Loika Helci.**

Helcia. Co tatko robi?

Ojciec. Wyrwam sobie siwe włosy z głowy!

Helcia. A czemu sobie tatko czarnych nie wyrwa, przecie tych jest daleko mniej!

— **Bezczelność.**

Szwec. Odesłałem panu buty pół roku temu, teraz się już podarły zupełnie, ale pieniędzy za nie jeszcze nie dostałem. Zapłaćcie mi pan nareszcie te 6 rs.

Jegomość. Co? za parę podartych butów mam panu zapłacić 6 rs.?... to bezzelność!

— **Troskliwość macierzyńska.**

— **Przyłóż pani chłopcu na chorą rękę kataplazm z mleka i lnianego siemienia.**

— **A czy nie mogłabym dodać cukru do tego? To biedactwo tak jest przyzwyczajone do słodczy!**

— **Miejscowość Gąsocin**, w gubernji łomżyńskiej, w powiecie pułtuskim, na granicy gubernji płockiej, przy stacji kolei nadwiślańskiej położona, została obróconą na obóz VI-go korpusu armji konsystującego w północnych gubernjach Królestwa Polskiego. Wojska będą się tam zbierały corocznie w miesiącach sierpniu i wrzesniu z przerwą co trzeci rok, w którym to czasie wypada na nie kolej obózowania w Warszawie. Z tego powodu dla ułatwienia komunikacji z Gąsocinem polecono bezzwłocznie połączyć tę miejscowość szosą z Pułtuskiem przez wieś Przewodowo (wiorst 21), z Nowem Miastem, w powiecie płockim, gubernji płockiej (wiorst 10), z Ciechanowem (wiorst 17), oraz z Nasielskiem (wiorst 14). Oprócz tego polecono stację kolejową Gąsocin dostatecznie rozszerzyć dla ułatwienia przewozu wojska, nadto nieopodal stacji będą zbudowane znaczne składy żywności i furazhu. Stację telegraficzną i pocztową urządzono już na miejscu w obozie. Obóz ten w r. b. po raz pierwszy został otwarty.

— **Z pola.** Gubernja lubelska należy w r. b. do wyjątków. Pierwsze pokosy siana zebrane pogodnie, słoma nie uległa wielkiemu zepsuciu, wreszcie urodzaj potrawi zapowiada się pomyślnie. To też ziemianie lubelscy nie lękają się braku paszy dla inwentarza i spadku cen na bydło. Jakże odmiennie brzmią wiadomości z innych miejscowości kraju.

— **Lublin się bawił.** Tak przynajmniej wnosić można z licznych zapowiedzi najróżnorodniejszych zabaw. Oto między innymi zjeżdża w mury Lublina cyrk, dalej przybywa magiczka i magnetyzerka, wreszcie projektuje się koncert. O teatrze, jako stałym źródle zabawy, naturalnie nie wspominamy.

— **Wiszące koleje.** W połowie b. m. zostaną oddane do użytku publicznego dwie drogi żelazne wiszące. Jedną z nich, zbudowaną w miasteczku Szpole w gubernji kijowskiej, będzie obsługiwała miejscową cukrownię; druga zaś, wynosząca 1½ wiorsty, urządzona w pobliżu Odessy, łączyć ma stację pośrednią między Birzula i Borszczami z nowo zaświadczoną cukrownią Pobrżeże. Koleje te zostały zbudowane według patentowanego systemu Bleicherta.

— **Miasto Augustów** przeznaczyło sumę rs. 4,340 na wybrukowanie części ulicy Młynarskiej.

— **Pożar.** W ubiegłą sobotę powstał pożar w świeżo założonej fabryce zapalek na Giebozce pod Kielcami. Spalono się kilkanaście tysięcy zapalek jeszcze nie zupełnie wyrobionych.

ZE ŚWIATA.

× **Z 34-ch rzeźb Wita Stwosza** wykonano odlewy w pracowni Jakóba Rotermunda w Norymberdze. To

JULJA WAŁDA

Nauczycielka Muzyki,

otrzymała z Instytutu Muzycznego patent na Nauczycielkę śpiewu. Osoby życzące lekcje pobierać, raczą się zgłaszać w Poniedziałki, Środy i Piątki, między godziną 12 a 3. Dzielnia № 16. 3571

Do Składu fabrycznego poszukuje się

Praktykanta,

któryby skończył co najmniej cztery klasy, a także posiadał znajomość języka niemieckiego. Rodzice lub Opiekunowie interesowanego, winni złożyć zapewnienie uczciwego charakteru. — Wiadomość: Wojska ulica № 15, w kantorze fabryki, pomiędzy godziną 2 a 4 po południu. 2403—R

L. T. Grabowski

Przełożony Szkoły prywatnej męskiej przy ul. Twardej № 19, zawiadamia niniejszem osoby interesowane, że zapis uczniów rozpoczyna się z dniem dzisiejszym. Tamże jest stałe pomieszczenie dla uczniów z konwersacją niemiecką. Warunki przystępne, opieka sumienna. 2164

SKŁAD FABRYCZNY

pod firmą **K. MANTEY** Świętokrzyszka róg Włodzimierskiej, poleca w wielkim wyborze towary jesiennie praktyczne i tanie, po cenach fabrycznych, a mianowicie: **Kaszmiry** czarne i kolorowe jako specjalność, **materiały do pokrycia futer, palt i dolmanów, Korciki** na suknie i na płaszczyki, **Flanele, Barchany szkockie (nowość) Adamaszkowe** wełniane i jedwabne, **Satins** kolorowe, materiały tanie na suknie od 15 do 37½ kop. za łokieć. — Wszelkie dodatki do sukien damskich. 2380—R

SZKOŁA Pr. MĘZKA

2 KLASOWA.

Do nowo-otwartej Szkoły, przygotowującej uczniów wyłącznie do Gimnazjów Rządowych, przy ulicy Włodzimierskiej № 2a, przyjmuję jeszcze uczniów do wstępnej i pierwszej klasy. 3539

Jan Nepomucen Durecki, Przełożony.

Pióra Strusie

i fantazyjne, 2388R

Najtaniej w fabryce piór strusich

F. Gliwic Senatorska 20, wprost kościoła.

SZYB do OKIEN

hurtowa sprzedaż i skład główny z fabryki w Sosnowicach Pawła Ebstein, znanych ze swej dobroci, po cenie fabrycznej w Warszawie Marjańska № 4 u p.

A. Freund,

Tamże hurtowa sprzedaż 2279

Węgla kamiennego i Koks, Portland-Cementu i Wapna, hermetycznych drzwiczek do pieców.

Kamienie strzelane

zdatne do budowy w ilości stu pięćdziesięciu sztuk, są do sprzedania blisko kolei i Warszawy. Wiadomość Senatorska № 27, Kantor Składu Maszyn. 3541

Nauka i wychowanie.

Francuzka rodowita, młoda i przyjemnej powierzchowności, potrzebna jest do towarzysstwa 13-letniej pani. Oferty i kopje świadectw prosię składać w kantorze tegoż pisma pod liter. J. L. 13805

Nauczycielka do pańienek na wieś. Zgłoś się: Wspólna 11, mieszkania 8. 13856

Młody człowiek, który ukończył z patentem warszawski Instytut muzyczny, poszukuje lekcji fortepianu za utrzymanie. Adres: ulica Pańska № 25, mieszkania 2. 13855

Kwiaciarka.

Potrzebna jest zupełnie uzdolniona Kwiaciarka, umiejaca robić i farbować, oraz zarządzać fabryką. — Wykwalifikowana w tem, może znaleźć miejsce na wyjazd. Wiadomość: Żelazna róg Łuckiej № 19, na dole na lewo, do godz. 9 wieczorem. 3536

Prawdziwą Wodę Kolońską

Joh. Maria Farina Neumark,

poleca podpisany jako jedną z najlepszych wód kolońskich. Odznacza się przyjemnym, orzeźwiającym i trwałym zapachem, przytem w cenie jest tańsza o 50% od innych wód kolońskich. Cena małej fiaszki 30 kop., podwójnej 60 kop. Drugich Farinów ceny są: 45 i 85 kop., zatem taniej o 15 i 25 kop.

Jedyny skład w Warszawie u **Aleksandra Kocha**, № 83. Krakowskie-Przedmieście № 83. 2191

Poudre Rosalbine

najnowszego wynalazku, wprowadzony w użycie w najmodniejszym Paryżkim świecie, spreparowany na glicerynie, podług najściślejszych higienicznych zasad **Puder Rosalbine**, najnowszy prawdziwy fenomen w sztuce kosmetycznej, pokrywa twarz naturalną białością tak delikatną, że osoba używająca nie może być posądzoną o upiększenie twarzy. Cena rs. 1, z puszkami rs. 1 kop. 50. — **Perfumerya Renaissance, Nowy-Swiat № 41 i u Leona Nowo-Senatorska № 4.** —2045—

Nawet

Przeciwnicy

przyznają, że najtańszym Składem

W WARSZAWIE,

jest powszechnie już znany ze swej niebywałej taniości

SKŁAD TOWARÓW

przy rogu ulicy **Dzikiej i Nowolipek** dom Brauna № 1, mieszkania № 4, gdzie dostać można:

PERKAL biały, wyborowy 1½ l. szer. po 12½ k. za łok.

PERKAL biały, najlepszy, ¾ szerok., po 15 k. łok.

PURPUR na wyspy, najlepszy, bardzo trwały, po 25 k.

DYMKA ponsowa na wyspy, Neumanowska, po 32½ k.

CREASS półplótno, na gacie, i nocne koszule, po k. 10, 12 i 13 k. łok.

CRETON biały (zdrowia), przewyższający plótno, najlepszy, po 13 i 15 k.

CREASS półplótno na prześcieradła bez szwu, 2½ łok. szer., po 25 k.

VICTORIA najcieńsza, trwała i szeroka, po 25 k. łok.

BARCHAN zwany Mylton zdrowia, b. praktyczny z kutnerem, po k. 16.

BARCHAN wyborowy na damską i dziecięcą bieliznę po 17 k. łokieć.

BARCHAN najlepszy na damskie kaftanki, i majtki, po 20 k. łokieć.

FLANELKA drukowana, wyborowa, w cudowne desenie, dotąd u nas niebywała, po 20 k. łokieć.

PIKA i **DYMKA** najlepsza na majtki i kaftanki, po 15 k. łokieć.

DRELICHY na materace nie ane, ¾ szerokie, wyborowe po 35 k.

DRELICHY najlepsze na męzkie gacie: po 18 k. łokieć.

MADEPOLAM wyborowy, cienki, ¾ szeroki, po 25 k. łok.

REZNIKI adamaszkowe, passowane, 2½ łok. długie, po 35 k. reznik.

SZTOKA PŁÓTNA krajowego, 30½ łok. mająca, wyborowego na męzkie i damskie kuszule, za 4 rs. 50.

KOLNIERZYKI damskie wyborowe, najmniejsze, po 25 i 35 k. za kołn.

Obstalunki z prowincji będą ekspedjowane z jak największą akuratnością i sumiennością. — Adres: **Iz. HERTZ**, Warszawa. 3490

1-sza Szkoła Koronkarstwa

Nauka bezpłatna.

Kurs nauki wyrobu koronek torchon, czyli gospodarskich, guipure i valenciennes, rozpocznie się d. 15 Września r. b. Zapis odbywa się w Poniedziałki, Wtorki i Czwartki, od g. 12—1 z południa. O adresie szkoły dowiedzieć się można w Redakcji „Bluszczu” przy ulicy Królewskiej № 5. 3616

Szyby zwyczajne z lepszych fabryk. Szyby lagrowe i belgijskie. Djamenty szklarskie i Kit pokostowy,

w Składzie Szkła, Porcelany i Fajansu, przy ul. Podwał № 7. 3587

Do sprzedania

Majątek Ziemski w Lubelskiem

włók 48, w tem ziemi ornej pszennej 23, łąk 4, lasu sosnowego i bukowego 19, parku i pod zabudowaniami 2. — Dochody stałe znaczne z młyna, propinacji i browaru. Budynki wszystkie mrowane, w dobrym stanie. **Cena włoکی wraz z inwentarzem rs. 2,400.** — Wiadomość w Hotelu Lipskim № 27, od 8½ do 10 rano. 2415-R

Trumny z szybami

wyrobia zakład Sztoklauzera, plac Zamkowy № 99, gdzie studnia wodociągu. — Nie jest to żadna nowość, bo od 1867 roku były dla znacznych osób przezemnie robione, są to bardzo praktyczne, z dwóch stron szyby z grubego szkła, dobrze oprawione, po zalutowaniu ciała chermetycznie, można dobrze widzieć na katafalu do czasu nakrycia wieka wierzchniego, wywiezienia w podróż lub w grobach mrowanych i po kilku latach łatwo można widzieć; ceny są bardzo małe, skromne od rs. 30, do rs. 75 ozdoby i trwałe, są gotowe na wszystkie miary. — **Kapy atlasowe** po cenie kosztu. 3608

Wyżymaczki niktowane

oraz Magle pokojowe

3532
sprzedają się po cenach umiarkowanych. Herzman Brust Pawia № 7, od 9—12 i od 5—7.

Cukier miętowy prasowany

SUCRE DE MENTHE COMPRIMÉ

MITCHAM

Środek przeciw-kurczowy, skutecznie działający w niestrawnościach, wzdęciu, nerwowym bólu żołądka i w mdłościach.

Główna sprzedaż w aptekach pp. **M. Barcza**, Marszałkowska 18; **D. T. Heinricha**, Plac Teatralny. — W Składach pp. **L. Spiess i Syn**, Senatorska 5, Marszałkowska 52; **Mrozowski**, Miodowa 6; w **Laboratorjum W. RUSSYANA**, Bracka 2. 2234

MAGAZYN UBIORÓW MĘSKICH

KAROLA SZLIS,

Miodowa № 6, wprost kościoła.

Posiłkując się krojem zupełnie nowym, suknie wykończą z ręcznie, elegancko i wygodnie. Wybór materiałów krajowych i zagranicznych. Ceny od najprzystępniejszych dla każdego, w żądaniach wykwintnych również umiarkowane. Sposób brania miary na prowincję wysyła się. **Gotowej garderoby** korzystnie nabyć także można. Świeżo przyjęty do pomocy zdolny **Krojczy**, który dotąd pracował w pierwszorzędnym Zakładach zagranicą. 3361

W INSTYTUTACH

Gymnastyczno-Lecznicznych i Szkole fechtunków St. Majewskiego, na Sewerynowie i Nowy-Swiat № 5, — wpis rozpoczął się dla młodzieży szkolnej. 3575

8 Pokoi

z przedpokojem, kuchnią, zlewem i wodociągiem, na parterze, od powiednie na kantor sklep, skład towarów, etc. etc. i mieszkanie, do wynajęcia. Nowy-Swiat 55, 4 dom od Świętokrzyszkiej. 2382R

Rekawiczki reniferowe

w wielkim wyborze,

nadeszły do sklepu dystrybucyjnego, Krakowskie-Przedmieście, dom Rezlera № 85, w pasażu, których wybór poleca się Szan. Publiczności, na sezon jesienny i zimowy.

F. Witoszyński.

Ulica Trębacka N. 7

Achmed Bagera,

nowo-otworzony Magazyn wyrobów perskich i kaukaskich, na krótki czas, poleca wielki wybór perskich Dywanów, Serwet, Chustek itp., oraz wyroby kaukaskie ze srebra. **Wyprzedaż** będzie trwać do 25 Września (7 Października) 1883 roku, po cenach znacznie niższych. 3610

Nagrody rs. 400.

Posiadaczowi **Listów Zastawnych Tow. Kredytowego Ziemskiego Lit. B.** № 11031, 10098, 20229, 180190, 180185, przy przejściu ulicą Bielańską, zaginęło z nich sztuk cztery. — Łaskawego znalazcę uprasza się o odniesienie takowych do kantoru bankierskiego Louis Mamroth, ulica Zabia № 7. — Użytku z nich nie można mieć żadnego, gdyż ogłoszenia w pismach publicznych są poczynione tu i zg granicą. 3570

Nemi-place dla niemki. Wilcza № 8, mieszkania 11. 13934

Potrzebna jest bona niemka, do dwóch chłopców 4 i 7-letniego, umiejaca przytem szyć bieliznę i ubranie dla dzieci. Ulica Grzybowska № 39, mieszk. № 10. 13530

Jest pomieszczenie dla panienci uczęszczającej do zakładu naukowego. Żurawia № 11, mieszkania 12. 13846

Student uniwersytetu, filolog, poszukuje korepetycji. Oferty pod lit. „F” składać w kantorze tegoż pisma. 13499

Student matematyk poszukuje korepetycji lub lekcji. Wiadomość w magazynie Rudnickiego, Wierzbowa № 4. 13495

Lekeyj historii i geografii udziela za niskie wynagrodzenie student uniwersytetu. Oferty w kantorze Kurjera sub. lit. T. E. P.

Pomieszczenie dla kilku pańienek uczęszczających do zakładów naukowych prywatnych. Zapewnia się troskliwa opieka, pomoc w naukach i poprawna konwersacja w językach: francuskim, niemieckim i angielskim. Wiadomość na pensji p. Izabelli Smolikowskiej, Marszałkowska № 40, lub na Marszałkowskiej 62, 1-sze piętro. 13144

